

Карина ПАНЕЦЬ – молода поетка, прозаїк. Народилася 18 квітня 1991 року в селі Поділ Великобагачанського району Полтавської області. Закінчила Полтавський обласний ліцей-інтернат для обдарованих дітей імені А. С. Макаренка, нині студентка 3 курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Член вишівського літературного об'єднання МЦ "Заспів", молодіжної літературної студії при ПОО НСПУ "Полтавські джерела".

Вірші пише зі шкільних років, була учасницею багатьох літературних конкурсів. Друкувалася в газетах "Рідний край", "Вісті", "Зоря Полтавщини", колективному збірнику молодих полтавських письменників "Острови" (2008). Авторка двох поетичних книг: "Проліски любові" (2008), "Монолог душі" (2009). Цікавиться сучасною українською літературою, любить мистецькі молодіжні тусовки, мріє присвятити себе служінню Слову.

* * *

Увечері, коли дотліє втома,
Тікаю в поле, де гіркі оливи.
У місті час біжить, а в мене вдома
Летить і розтає, як свіжа глина.
І як це дивно, у селі природа,
А голову замріяно задерти,
Птахів послухать ніколи... Городи.
Коли ж побудеш із пером відверто?
Хіба що із біленьким чи сіреньким,
Що дзьобики, какчочучи, скидають.
Як білка в колесі, біжиш скоренько,
А день у день дзьоби, бач, набридають!
А все село засіяне полями,
Ой, соняху незміряно! Ячменю!
У жовтні з нього будуть чорні плями, –
Зерна достатньо, а паперу жменя.
І що не рік – чекаємо на краще:
Годуєм, садим, жаль, без результату.
Якби сказав: "Нездара! Нуль! Ледащо!",
Та більш нема де заробить зарплату.
Всі звикли скарги на життя скидати,
Бо ми є вічно горді українці!
Біда селян: задарма піт продати!
Біда народу: кожен наодинці!
Біжу хлібами за село в оливи,
Де маківок аж сліпить свіжа гама!
Внизу росте стежина із калини,
Села мого правдива панорама!

* * *

Так буває...
За селом завмерла зірка розквітає,
І сопе важка земля, аж серце крає,
В житі соняшник колосся доглядає,
Впало в сіно ластів'я, а хрущ ридає!
Так буває...
.....
Все минає...
І натхнення воском краплями стікає,

І буденність слів, як злодій, в ніч тікає,
І цікавість променисто засихає,
Соловейко, як раніше, не співає.
Все минає...

* * *

Найкращі ліки – запах слів й чорнила,
Коли хворієш відчаєм гірким,
Коли в коханні жовто завинила,
І в творах почуваєшся ніким...

Найкращі ліки – трохи суму й пісні,
І самоти в самотності пустій.
Та все мине. Поет – це води різні,
А в творчості буває і застій!

* * *

Колись мені набридне плакати,
Вживати дозами троянди чорні,
І забуватись, і летіти в прірву,
І розбиватись на трильйон могилок.
Колись набридне...

Колись захочу дихать, як фіалка,
І стати пульсом ангела святого,
І розтавати воском у соборах,
Ридати грозами і плакати дощем.
Колись захочу...

* * *

Твій цвіт збиває з пантелику,
І відчай жалість сповиває...
А я не лялька – я жива.
Несправжня ти – душа без лику.

Та світ насправді круглобокий:
Фальшиво сяє між людьми
Твій запізнілий цвіт зими
І в душах слід лиша глибокий.

* * *

Вітер в лице... Зворушує біль.
Сонце промінням грає із літом,
Стала я ніжним забутим цвітом.
Ти був обманом. Брехливий хміль.

Вітер у серці зриває глід...
Рани чорнилом залити можна,
Та не загине неправда кожна,
Зверху лиш буде чорнила слід.

* * *

Усе в житті трапляється... Так треба!
І листя опадає із калини,
І зорі нас чарують щохвилини,
І ми з тобою досягаєм неба,
Бо все в житті трапляється, як треба!

Чекаю щастя, мовби свого раю.
Мій рай – земний. І щастя теж не з неба,
І спогад в серці, і любов до тебе...
Я все до денця добре пам'ятаю,
Бо я тебе, як вічності, чекаю!

* * *

Болять слова, народжені устами,
Злетіли високо і впали, як зоря,
На душу й серце тернами-голками,
І так впекли вогнем, як обпікаю я.

Болять слова – найкращі в цьому світі,
І хоч полин у них, а правда все ж твоя,
Болять слова, так трепетно зігріті,
І ними ти печеш, і обпікаюсь я...

* * *

Ароматом розквітлих ромашок
Полечу...
Голосами омріяних пташок
Закричу...
Найгарніший, як свіжа калина,
Саме ти...
Цілий скарб, найдорожча хвилинка
Теплоти...

* * *

У мовчанні є багато фраз,
У словах – неміряне мовчання.
Пролітає тихо білий час:
Ти мовчиш – мовчить моє кохання.

У мовчання є своя душа
Є багато мовчазного болю...
Доки ще мовчанка не чужа,
Сядь і помовчи разом зі мною.

* * *

Я хочу зупинитися. Зупинитися на крок,
на відстань, на розмову. Я хочу жити не за-
втрашнім, а насолоджуватися миттями.

Люди ввесь час відкладають свої справи
на потім: “завтра зроблю” або “в майбутньо-
му все в нас буде”. Саме так говорить кожен із
нас, але що, як оте “завтра” не настане? Чому,
наприклад, я повинна після навчання сидіти
вдома в компанії чотирьох стін? Чому я не
можу жити, жити і ще раз жити, а не жадібно
ковтати цеглу майбутнього.

Я хочу зупинитися. Завтра зроблю все
інакше, не так, як завжди! І знову це завтра...
Це схоже на замкнуте прокляте коло, з якого
я не можу знайти вихід. Мабуть, його просто
не існує. Хіба що зібратись із силами і розі-
рвати!.. На жаль, це ще нікому не вдавалося.
І тому ми всі мусимо жити майбутнім. Жити
тим, чого ще навіть немає, що ще не народи-
лося, чого ще не настало, і тим, чого, може,
ніколи і не буде!

Я хочу зупинитися!

Сьогодні я нарешті це зробила.

Я стою, а всі кудись ідуть, бо зупинилася
тільки я, а всі інші рушили в ЗАВТРА.

Я зупинилася: живу миттями, сьогодніш-
нім, але в повній самоті. Мені ні з ким посто-
яти!

І я роблю крок вперед... Іду...

Але я хочу ЗУПИНИТИСЯ!!!

* * *

*Ховаю обрубки слів на дні гарячого сер-
ця. Вони – мої полонені.*

*Нехай собі сидять заперті, бо це – лиш
цурпалки, і їм не можна давати волю – такі
болючі.*

*Уривки слів – це не повні слова, тільки
початки або закінчення; незавершений вилив
почуттів. Епізоди...*

*А скільки є на світі таких фрагментів,
котрі, мов осине жало, гостро ціляться в
груди, дістаються до серця, проколюють
його наскрізь!*

